

Kaupungin äänet poukkoilivat kivisten rakennusten kyljistä. Kaikuivat hetken ja katosivat sen jälkeen mustan avaruuden loputtomaan hiljaisuuteen. Kaduilla ihmiset poukkoilivat rauhattomina kuin kaupungin äänet. Joka puolella vilisi ihmisiä ja ravintolat täyttyivät, enkä halunnut minäkään olla yksin, vaan osa ihmisvilinää, joka etsi epätoivoisesti lohtua toivottomaan yksinäisyyteensä. Kadun toisella puolella, ravintolan edessä, takorautaisissa lyhdyissä loimusi tuli, jota lumoutuneena jäin katsomaan. Havahduin ja päädyin ravintolaan, mutta olin näkymätön. Vaikka ihmiset olivat valmistautuneet, ne istuivat ja joivat juomiaan yksin, kuin eivät olisi olleet tietoisia siitä, että olivat samanlaisia. Kenties he olivat liian ylpeitä tai ainoastaan arkoja. Sinäkin nurkka pöydässä istuva nainen olit siellä, etkä nähnyt minua. Hento puuteri näytti puhtaalta kasvoillasi eikä vaateidesi koreus sopinut siihen ravintolaan. Halusit loistostasi huolimatta olla näkymätön tai ehkä halusit löytää hetken lohtua, johon sinulla ei kuitenkaan ollut rohkeutta tarttua. Baaritiskillä istuva mies tilasi tuopin ja nauroi. Yritti hukuttaa menneisyyden epäonnistumiset ja pettymykset, joita oli siihen asti elämällä hankkinut. Varoi yli kaiken varottavan, ettei se missä jamassa sielunsa oli, paljastuisi hänen kasvoilleen, niin että kuka tahansa voisi hänet nähdä. Hänen oli helppo istua siinä ja naureskella, mutta kun hän aamuyöstä kotiutuu ja sulkee huoneiston oven, luhistuu hän lattialle. Koska oli kieltäytynyt kuulemasta sielunsa ääntä, kohtaa hän sen kuin kostajan, mutta alistuu niin kuin aina. Tuntien kuluttua olonsa on helpottuneempi. Hän ryhdistäytyy, pesee kasvonsa ja katsoo itseään pelistä, eikä pelkää enää, että joku näkisi hänet. Kaikki oli jo paljastettu ja hänestä oli tullut näkymätön. Sinäkin nurkassa istunut nainen vedit kotisi oven kiinni. Menit parvekkeelle ja katselit kaupungin yllä olevaa avaruutta, jossa äänettöminä lepattavat kirkkaat pisteet loivat pysyvyyttä ja sieluusi jännittänyttä jatkuvuuden toivoa. Ennen nukkumaan menoa pesit hampaasi ja toivotit itsellesi hyvää yötä. Olet yksin. Olit kapakassakin yksin, eikä kukaan tullut siitä tietoiseksi. Minun osani oli väsyttää itseni kävelemällä katuja pitkin kotiin asti. Kun kaupungin viimeinen ääni vaikenä, kaupunki nukahti hetkeksi ja auringosta lähti hento kajo, joka pysäytti ajan. Juuri silloin saavutin levon, mutta olin yksin. Sinä nainen, jonka hennosti puuteroidut kasvot näyttivät puhtailta, olisin halunnut tulla nurkkapöytäni ja ottaa kädestäsi kiinni, mutta en uskaltanut sitä tehdä. Kaupungin läpi käveltyäni istuin parvekkeella ja katselin vielä hetken auringon kajoa. Lopulta kaupunki heräsi ja minä pakenin uneen.